

Środa, 17 czerwca 2020 r.

P9_TA(2020)0133

Wniosek o uchylenie immunitetu Guy Verhofstadta**Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 17 czerwca 2020 r. w sprawie wniosku o uchylenie immunitetu Guy Verhofstadta (2019/2149(IMM))**

(2021/C 362/16)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek o uchylenie immunitetu Guy Verhofstadta, przekazany dnia 15 października 2019 r. przez V Wydział Karny Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie w związku z postępowaniem karnym toczącym się w sprawie z powództwa cywilnego wniesionego do tego samego sądu (sygn. akt X K 7/18) i ogłoszony na posiedzeniu plenarnym w dniu 13 listopada 2019 r.,
  - po wysłuchaniu Guy Verhofstadta zgodnie z art. 9 ust. 6 Regulaminu Parlamentu,
  - uwzględniając art. 8 protokołu nr 7 w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej, jak również art. 6 ust. 2 aktu dotyczącego wyboru członków Parlamentu Europejskiego w powszechnych wyborach bezpośrednich z dnia 20 września 1976 r.,
  - uwzględniając wyroki Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wydane w dniach 21 października 2008 r., 19 marca 2010 r., 6 września 2011 r., 17 stycznia 2013 r. oraz 30 kwietnia 2019 r.⁽¹⁾,
  - uwzględniając art. 5 ust. 2, art. 6 ust. 1 oraz art. 9 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej (A9-0037/2020),
- A. mając na uwadze, że V Wydział Karny Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie (Polska) złożył wniosek o uchylenie immunitetu poselskiego Guy Verhofstadta w związku z niektórymi jego wypowiedziami, które padły dnia 15 listopada 2017 r. podczas debaty plenarnej Parlamentu Europejskiego w Strasburgu; biorąc pod uwagę uzasadnienie postanowienia tego sądu, w którym wskazano, że „jako że zezwolenie na ściganie należy do pokrzywdzonego – w tej sytuacji powinien być nim prokurator” i że „w przypadku braku wstąpienia prokuratora do niniejszego postępowania przy jednoczesnej odmowie wystąpienia z wnioskiem o uchylenie przedmiotowego immunitetu przez Sąd, pozbawia się oskarżyciela prywatnego możliwości dochodzenia swoich praw względem osób chronionych immunitetem Parlamentu”, a także że „ten przepis [art. 9 ust. 12 Regulaminu] nie stanowi, że organ sądowy powinien sporządzić taki wniosek, lecz jedynie go przekazać. Zatem samo owo wystąpienie o uchylenie immunitetu poselskiego sprowadza się raczej do czysto formalnego przekazania wniosku oskarżyciela prywatnego”; przyjmując w związku z tym do wiadomości, że organ sądowy przekazał ten wniosek o uchylenie immunitetu posła zgodnie z art. 9 ust. 12 Regulaminu; zwracając niemiłej uwagę na fakt, że art. 9 ust. 1 Regulaminu Parlamentu wymaga, by każdy wniosek o uchylenie immunitetu został skierowany przez „właściwy organ państwa członkowskiego”, przy czym te dwa pojęcia nie są tożsame;
- B. mając na uwadze, że w pozwie cywilnym złożonym przez pełnomocnika oskarżyciela prywatnego w ww. sądzie Guy Verhofstadt został oskarżony, że działając w zamiarze ewentualnym, znieważył pokrzywdzonego, że w swoim wystąpieniu podczas debaty plenarnej na temat stanu praworządności i demokracji w Polsce, transmitowanej w mediach, Guy Verhofstadt nazwał uczestników warszawskiego Marszu Niepodległości z 2017 r. „faszystami, neonazystami i białymi suprematystami”, oraz że pokrzywdzony uczestniczył w tym marszu;

⁽¹⁾ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 21 października 2008 r., Marra/De Gregorio i Clemente, C-200/07 i C-201/07, ECLI:EU:C:2008:579; wyrok Sądu z dnia 19 marca 2010 r., Gollnisch/Parlament, T-42/06, ECLI:EU:T:2010:102; wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 6 września 2011 r., Patriciello, C-163/10, ECLI:EU:C:2011:543; wyrok Sądu z dnia 17 stycznia 2013 r., Gollnisch/Parlament, T-346/11 i T-347/11, ECLI:EU:T:2013:23; wyrok Sądu z dnia 30 kwietnia 2019 r., Briois/Parlament, T-214/18 ECLI:EU:T:2019:266.

Środa, 17 czerwca 2020 r.

- C. mając na uwadze, że ww. słowa wypowiedziane przez Guy Verhofstadta stanowią rzekomo publiczne znieważenie pokrzywdzonego pod jego nieobecność i pomówienie go o popełnienie czynów, które poniżają go w opinii publicznej, co zdaniem pokrzywdzonego może narazić go na utratę zaufania potrzebnego dla danego stanowiska, zawodu lub rodzaju działalności, a mianowicie o popełnienie czynów stanowiących przestępstwo z art. 216 § 2 w związku z art. 212 § 2 w związku z art. 11 § 2 polskiego kodeksu karnego;
- D. mając na uwadze, że immunitet parlamentarny nie jest osobistym przywilejem posła, lecz gwarancją niezależności Parlamentu jako całości oraz jego członków;
- E. mając na uwadze, że z jednej strony Parlament nie może być uznany za sąd, a z drugiej strony w ramach procedury uchylecia immunitetu posła nie można uznać za „oskarżonego”⁽²⁾;
- F. mając na uwadze, że art. 8 Protokołu nr 7 w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej przewiduje, iż wobec posłów do Parlamentu Europejskiego nie można prowadzić dochodzenia, postępowania sądowego, ani też ich zatrzymywać z powodu ich opinii lub stanowiska zajętego przez nich w głosowaniu w czasie wykonywania przez nich obowiązków służbowych;
- G. mając na uwadze, że Guy Verhofstadt wypowiedział ww. słowa na posiedzeniu plenarnym Parlamentu Europejskiego, w sali posiedzeń plenarnych i w ramach sprawowania mandatu posła do Parlamentu Europejskiego;
- H. mając na uwadze, że w związku z tym wypowiedź Guy Verhofstadta mieści się w ramach sprawowania przez niego mandatu posła i wchodzi w zakres jego działalności w Parlamencie Europejskim;
  - 1. podejmuje decyzję o odmowie uchylecia immunitetu Guy Verhofstadta;
  - 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do niezwłocznego przekazania niniejszej decyzji i sprawozdania komisji przedmiotowo właściwej właściwym organom Rzeczypospolitej Polskiej i Guy Verhofstadtowi.

⁽²⁾ Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 19 grudnia 2019 r., Oriol Junqueras Vies, C-502/19, ECLI:EU:C:2019:1115.